

○ Ретро

А там у Львові на Кульпаркові...

ОДА МОЄМУ КУЛЬПАРКОВІ

Оточена муром людської обмови
Околиця міста в розкішному парку...
На кожній цеглині карбоване слово –
Кульпарків, Кульпарків, Кульпарків...

Вже понад століття тримають цеглини
В глухий таємниці трагедії, біди
Фіранками ґратів тут вікна закрили
Від світу страждених людських божевіль.

Блукають між мурів роздвоєні душі
Липке павутиння маячень висить,
Болюча байдужість тут сльози осушить,
Застиглим захіттям тут тиша кричить.

Коли ти обітницю лікаря склав,
Обравши шпиталь цей для праці,
Якщо ти Кульпаркові душу заклав –
То ти вже навіки у пащі.

Ти більше не зможеш прожити ніде
Без хресних доріг цього другого дому.
Тривожним дзвінком він тебе віднайде
У хаті, в відпустці, у світі тамтому.

Залиш за порогом дрібненькі жалі.
За тими дверима, що ти відкриваєш,
Ти, може, єдиний, як промінь у тьмі
Для тих, хто надію по краплі втрачає.

Магнолія тут щовесни зацвіта
Пливе над каплицею дзвін.
Хай інших дивує прихильність ота –
В нас з Вами Кульпарків один.

Дуелі дискусій без ліку годин.
Думки нестандартні, емоцій шар.
Ми учні твої до глибоких сивин –
Наш строгий учитель – Кульпарків.

Ти кожному істинну ціну складеш.
Тебе не візьмеш на дурницю.
Легендою в книгу свою занесеш
Й професора, й скромну черницю.

Та, кажуть, що подзвін піде по тобі.
Тебе розберуть на цеглини.
В просторах порадних нової доби
Вертатимуть розум людині.

Не буде ключів і мерезаних ґрат
Лише аналітики сила.
Але не зникає матерія так,
Щоб слід по собі не лишила.

Послужать цеглини із мурів твоїх
Порадням новим для будови.
Залишиться вічно на кожній із них
Кульпарків – карбоване слово.

Ще падають тіні від вежі нові,
І лікар в приймальному статус опише.
Сигналіть "Швидка", й беруть чергові
Хистку рівновагу тривожної тиші.

Тринадцять десятків стоїть на землі
Лічниця душевного болю.
За Тебе, Кульпарків! За тих, хто тобі
Віддав свою душу і долю!

Лідія ГРЕЧУХА

Львівська обласна психіатрична клінічна лікарня має тривалу історію становлення та розвитку. На жаль, має і сталий імідж у суспільстві. Люди, здебільшого, з сумом згадують і місце це, і з співчуттям думають про тих, хто там лікується. А як живеться там тим, хто лікує? Про це – наша розповідь сьогодні.

– Ми маємо на меті змінити парадигму сприйняття Кульпаркова: хочемо не лише відродити його авторитет, а й повернути колишній статус осередку культури, – каже Оксана Лемішко, голова профспілкової організації Львівської обласної психіатричної клінічної лікарні.

Отож нещодавно члени колективу лікарні стали в одночасі глядачами та учасниками надзвичайно "крутої" ретро-вечірки за участю не лише працівників клініки, а й відомих та шанованих пана Дзюні та пані Мірці (Богдана Рибки та Мирослави Сидор). «Хто не знає свого минулого, той не вартий майбутнього»... Ці слова належать генію української літератури Максимові Рильському. Їх добре знають на Кульпаркові. Тож попри напружені будні влаштували свято-екскурсу у минуле. Бавились цікаво, гарно, шляхетно...

Автором ідеї, організатором і натхненником стала керівник пісенного колективу лікарні – гурту «Мальви» Олеся Сайко.

– І тоді ми сердечно запросили усіх на театралізовану ретро-вечірку ось таким запрошенням: «А там у Львові на Кульпаркові, як то було, як то є», – каже Олеся Сайко.

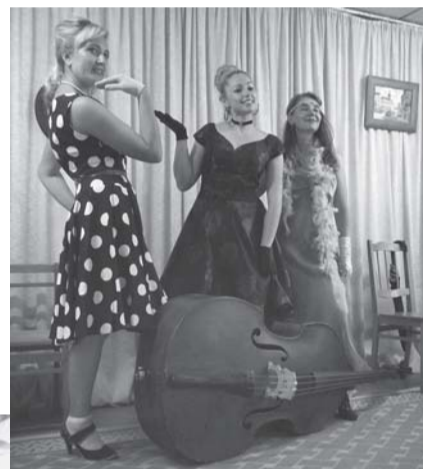
У програмі вечірки було трохи пісень, трохи прози, трохи історії лікарні, трохи танцю, трохи вірша, трохи жарту, трохи льосу...

«Якщо нудно від паперів і на правду всьо дістало, приходіть і відпочиньте. Хто прийде, той ся потіше, хто не прийде – нема ради... За дрес-кодом – тут всьо просто: хто що має, то й те вбирає...

Може маєте сукню чи спідничку, чи жакета; може якусь камізелку, а ще блюзочку гарненьку; може є яке боа, капелюшок, рукавички, шалик, хусточку чи стрічку? В наших панів певно є якісь там гаці, може навіть маринарка, а ще гарненька кошулька, може навіть і каптурок... Все підходить, все вбирайте. Тільки гарний настрій не забувайте!» – саме так започували на вечірку. І після такого запрошення – зал був переповнений.

Глядачам свято сподобалось. А організатори втішилися, що воно вдалося. Пісні, танці, жарти, частування запашною львівською кавою, гарний настрій, щирі посмішки ще довго надихатимуть до праці, додаватимуть наснаги у роботі, а теплий спомин про хороший відпочинок піднімає настрій і грітиме душу.

А на останок було бажання знову зустрітися і ще багато – багато чого почути як то було, як то є.

Вітаємо!

ЛИПЕНЬ

БОРОВИКА Володимира Омеляновича – голову Жовківської районної організації профспілки працівників охорони здоров'я України

ГУБИЦЬКОГО Михайла Івановича – головного лікаря КЗ Новоміської сільської ради «Амбулаторія загальної практики-сімейної медицини с. Нове Місто Старосамбірського району Львівської області»

ДАНІВ Ірину Богданівну – головного лікаря Львівської міської косметологічної лікарні.

СЕРПЕНЬ

ВЕРШИНІНУ Ірину Володимирівну – голову первинної профспілкової організації КЗ ЛОР "Будинок дитини № 2 для дітей з поразенням центральної нервової системи і порушенням психіки"

ГІЧКУ Михайла Михайловича – генерального директора КНП ЛОР "Львівська обласна клінічна лікарня"

Хай Вас зіграє любов близьких людей, буде надійною підтримка колег, частіше посміхається доля, на душі буде світло й радісно.

3 ювілеєм!